

Francesc Pérez i Moragon

La senyera en un racó o el triomf de la mediocritat històrica

Dos volums amb més de sis-centes pàgines reposen ja fa dies en un racó dels arxius de la Generalitat i de les Corts valencianes. Recullen les demandes del mateix nombre d'entitats, a favor del reconeixement oficial de la senyera de les quatre barres, com a senyal distintiu del País Valencià.

Aparentment, són dos volums inútils, ja que les autoritats del PSOE encarregades del cas (Joan Lerma i Antoni Garcia Miralles) i, naturalment, el partit que tenen darrere, no han considerat oportú de reconèixer la justícia de la demanda i han enviat els patracols al somni apacible dels documents burocràticament arxivats.

Un exaltat en diria: «Aquesta és la resposta que mereixen els procediments pacífics. Si haguéssim actuat com els blaveros, ens haurien tingut més en compte. No s'haurien atrevit a renunciar d'una manera vergonyosa a la bandera valenciana ni haurien acceptat, emporuguits, les pressions que han acabat imposant l'afegit del blau».

Un element més pacífic advertiria: «Bé, no s'ha perdut tot. Aquestes firmes queden per a la història, com un signe de la fidelitat de molts valencians i com un recordatori per als qui vindran».

Un socialista d'aquells que han canviat de senyera, sense que li pujassen els colors a la cara, no dubtaria a afirmar, amb la barra condigna: «No hi havia més remei. D'una manera o altra, s'havia d'acabar amb la guerra de les banderes. La història té els seus drets, però la política en té uns altres; la nostra obligació com a governants era eliminar els arguments de la dreta, encara que això haja suposat assumir-los com a propis i oblidar tot el que calgués oblidar en pro de la concòrdia».

Sobre el que diria un blaveró, no cal parlar-ne. Vostés ja n'estan perfectament informats.

La respectuosa sol·licitud de sis-cents representants de tota mena d'entitats valencianes —sindicats, institucions culturals, esportives o festives, claustrats de professors, ajuntaments, grups polítics, departaments universitaris— ha quedat

arxivada com si demanar allò que és just fos ja inútil i com si un pacte entre tres partits sucursals pogués esborrar set segles d'història.

És el triomf perfecte de l'autonomisme tecnocràtic que el PSOE representa i de les càbiles pseudo-regionalistes de la dreta local. És un triomf oficialitzat per l'Estatut i reblat ara amb la negativa a reconèixer que, per damunt dels acords conjunturals i de les consignes de Madrid, hi ha uns drets històrics, enarborats ara —i no és contradictori— per les forces progressives del país.

És, també, una manera d'actuar coherent del tot amb el to general del procés autonòmic valencià. Ja és hora de dir, per molt que els professionals de la política facen discursos, que resulta impossible trobar, en tot el tràmit encetat per la «pre-autonomia» i acabat l'altre dia amb la fi del procés de transferències, ni un sol moment, ni un sol gest d'alçada històrica. Ni un polític. Ni un discurs. Tot ha estat baix de sostre, d'unes dimensions lil·liputenques, d'un vol gallinaci, com podria haver dit Josep Pla. Un cronista romàntic no podrà trobar en l'episodi cap motiu per a recrear un instant emblemàtic, d'aquells que figuren als llibres com la condensació d'una voluntat popular compartida i unànime. Sempre se'n podria fer una comèdia o un sànet, és clar, i tot quedaria més arregladet. ¿Títols? N'hi ha molts. *El Garibaldi del Cabanyal* (¿o és del Grau?) podria ser-ne un. I un altre: *La guerra de les banderes o quan la por fa fer figa*.

Encara diuen que un percentatge exageradament alt de la població valenciana no sap ni qué és l'autonomia. I se n'estranyen. Pitjor serà que molts dels qui ja saben de què va la cosa hagen pogut apreciar les mesures exactes del fenomen i dels protagonistes. La baixesa moral d'algunes actuacions i el cinisme espectacular —el sànet també és un espectacle, però menor— d'alguns polítics. Que ja es poden anar encomanant el retrat oficial i fer-ne cromos. □